

COO
BOO

Sadie

Bleskový
New York Times
Bestseller

Courtney Summers

Sadie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Courtney Summers

Sadie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Sadie

Courtney Summers

Sadie

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

*Mojim babičkám, Marion LaVallee a Lucy Summers,
za ich neochvejnú lásku a podporu*

DANNY GILCHRIST:

Dnes máme prekrásny deň. Slnko svieti, na oblohe ani obláčka. Mal som skvelý obed v Central Parku, kuracie shawarma z bistra Shawarma Stop. Ten podnik nám vo veľkom odporúčali naši poslucháči po minulotýždňovej epizóde Najlepšie chránené tajomstvá New Yorku. Zo stanice WNRK, New York, sa hlási Danny Gilchrist. Počúvate *Vždy sme tam vonku*.

Dnes skúsime niečo nové – niečo veľké. Dnes si v rámci pravidelnej šou *Vždy sme tam vonku* pustíme prvú časť našej novej série podcastov *Dievčatá*. Ak by ste si chceli vypočuť viac, na našej stránke si môžete stiahnuť všetkých osem epizód – presne tak, celú sériu! A sme si celkom istí, že *budete chcieť počuť viac*.

Autorom a moderátorom je náš dlhoročný producent West McCray. Čo sa stane, keď desivý zločin odhalí hlboko skryté, znepokojujúce tajomstvo? Presne o tom sú *Dievčatá*. Sú o rodine, sestrách a nevypovedaných životných príbehoch v americkom malomeste. A o tom, čo sme schopní vykonať pre tých, ktorých milujeme... a o tom, akú vysokú cenu musíme zaplatiť, ak sa nám to nepodarí.

A ako mnohé iné príbehy, začína sa mŕtvym dievčaťom.

DIEVČATÁ

PRVÁ EPIZÓDA

(Hrá titulná melódia.)

WEST McCRAY:

Vitajte v Cold Creek, Colorado. Počet obyvateľov: 800

Keď si vygúglite obrázky Cold Creek, zobrazí sa vám hlavná ulica; sotva bijúce srdce toho maličkého sveta. Každá druhá budova bude opustená alebo zadebnená. Tí najšťastnejší v Cold Creek – čiže zárobkovo činní – pracujú v miestnych potravinách, na pumpe a v iných bežných prevádzkach okolo hlavnej triedy. Tí ďalší musia hľadať príležitosti pre seba a svoje deti v susedných mestách. Najbližšie školy sú v Parkdale, štyridsať minút autom. Navštevujú ich študenti z ďalších troch okolitých miest.

Za hlavnou ulicou sa Cold Creek rozvetvuje do uličiek s ošarpanými domami ako z hry Monopoly, ktorým už dlhšie nepatrí miesto na šachovnici. Ďalej sa rozkladá už len nekonečný vidiek. Diaľnicu pretínajú ako žilky poľné cesty, ktoré buď nevedú nikam, alebo smerujú k skupinkám polorozpadnutých domov či kempov pre obytné príviesy, ktoré sú azda ešte v horšom stave. V lete prichádza pojazdný stánok s bezplatnými obedmi pre deti a ostane, až kým sa nezačne škola: tam majú deti nárok minimálne na dve jedlá denne.

Ak ste prežili celý život vo veľkomeste ako ja, máte pocit, že tu vládne strašidelné ticho. Cold Creek obklopuje prekrásny, ničím nenarušená krajina a obloha, ktorá sa ťahá donekonečna. Západy slnka sú veľkolepé: elektrizujúce záblesky zlatej a oranžovej, ružovej a fialovej; prírodná krása, ktorú nenarúšajú žiadne mrakodrapy. Už len v tom širočiznom priestore je čosi pokorujúce, takmer božské. Ťažko si predstaviť, že sa tu človek môže cítiť ako v pasci.

Ale väčšina ľudí sa tak cíti.

OBYVATEĽKA COLD CREEK:

V Cold Creek skrátka žijete, lebo ste sa tu narodili. A ak ste sa tu narodili, zrejme odtiaľto nikdy nevypadnete.

WEST McCRAY:

To nie je celkom pravda. Máme tu nejaké úspešné príbehy, napríklad študenti, ktorí sa odsťahovali a po skončení školy si našli dobre platené pozície vo veľkomestách. Samozrejme, ide skôr o výnimky než nejaké pravidlo. Aj v Cold Creek možno aspirovať na vyššiu kvalitu života, než je tá, s ktorou sme sa narodili – ale len pokiaľ človek vôbec privilegium takejto voľby má.

Každý tu pracuje veľmi tvrdo, aby sa postaral o rodinu a nejako sa držal nad vodou. Preto ľudia nemajú čas zaoberať sa detinskými drámami, škandálmi ani osobnou nevraživosťou – obyvatelia Cold Creek si jednoducho nemohli dovoliť zapodievať sa niečím takým.

Až pokiaľ sa to nestalo.

Zvyšky opustenej školy z prelomu storočí, presnejšie budovy s jednou jedinou miestnosťou, sa nachádzajú asi 5 kilometrov od mesta. Školu zdevastoval oheň. Strecha sa prepadla a zvyšky stien sú obhorené. Blízko je jablkový

sad, ktorý postupne pohlcuje okolitá príroda: mladé rastliny, nové stromy a lúčne kvety.

Na tom mieste je niečo takmer romantické, poskytujúce úľavu od okolitého sveta. Je ideálne, ak chcete byť osamote so svojimi myšlienkami. Alebo aspoň bolo. Predtým.

Mňa sem zobrala May Beth Fosterová – dáma, ktorú postupne v tejto sérii spoznáte lepšie. Je to bacuľatá, šesťdesiatosemročná pani so šedivejúcimi vlasmi. Pôsobí ako milá babička, predovšetkým jej láskavý, povedomý hlas, ktorý vás zohreje zvnútra. May Beth má na starosti kemp pre obytné prívěsy Sparkling River Estates. V Cold Creek žije celý život – keď hovorí, ľudia ju počúvajú. A všetko, čo povie, zvyknú akceptovať ako fakt.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Bolo to presne... tu.

Tu našli telo.

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Tu linka 112. Ako vám môžem pomôcť?

WEST McCRAY:

Tretieho októbra bol štyridsaťsedemročný Carl Earl na ceste do továrne v Cofielde. Je to asi hodina cesty z Cold Creek. Sotva vyštartoval, všimol si na horizonte čierny dym.

CARL EARL:

Začalo sa to ako hocijaký iný deň. Aspoň som si to myslel. Ako vždy: vstal som, dal si raňajky, žene pusu, teda, tak to robím každé ráno. Ale úprimne si neviem spomenúť na nič, čo bolo predtým, ako som uvidel dym a to všetko ostatné...

No... kiežby som na to vedel zabudnúť.

CARL EARL (na telefóne):

No, volám sa Carl Earl a chcem nahlásiť požiar... Na Milner Road je tá opustená škola, asi tak päť kilometrov od Cold Creek. Všimol som si to, keď som šiel autom okolo. Radšej som zastavil. Vyzerá to pekne naprd.

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Okej, Carl, posielame tam niekoho.

Sú tam nejakí ľudia? Nieкто, kto by potreboval pomoc?

CARL EARL (na telefóne):

Asi som tu len ja, ale neviem, nie som dosť blízko... Môžem ísť trochu bližšie a uvidím...

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Pane – Carl – prosím vás, nepribližujte sa k ohňu. Môžete to pre mňa spraviť? Je to okej?

CARL EARL (na telefóne):

Aha, jasné, nie – ani som nechcel...

CARL EARL:

Okej, takže som urobil, čo som mal, aj keď niekde vnútri som sa chcel zahrať na hrdinu. A fakt neviem, čo ma prinútilo zostávať tam, pretože som sa ponáhľal do roboty – ale počkal som, kým neprišli hasiči a policajti. A ostal som, až kým neodišli a plamene neboli pod kontrolou. A vtedy – kúsok za školou – som uvidel, hm – no, bol som prvý, čo ju uvidel.

WEST McCRAY:

Telo Mattie Southernovej bolo objavené medzi horiacou školou a jablkovým sadom. Najprv nebolo dobre viditeľné. Bola nahlásená ako nezvestná tri dni predtým. A zrazu bola tu.

Mŕtva.

Rozhodol som sa, že do tohto programu nezahrniem otrasné podrobnosti z miesta nálezu. Hoci zločin – vražda – mohol vzbudiť váš počiatkový záujem, násilie a brutalita tu nie sú pre pobavenie, takže sa nás nepýtajte na detaily. Aj tak ich možno nájsť na internete. Myslím, že potrebujete vedieť len dve veci.

Po prvé, príčinou smrti bolo zranenie hlavy spôsobené tupým predmetom.

A po druhé:

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Mala len trinásť rokov.

CARL EARL:

Odkedy sa to stalo, bohvieako nespávam.

WEST McCRAY:

Za Mattie smúti jej devätnásťročná sestra Sadie a náhradná stará mama May Beth. Jej matka Claire s dievčatami už nejakú dobu nie je v kontakte.

Prvýkrát som o vražde počul na čerpacej stanici pri Abernathy, približne tridsať minút od Cold Creek. Ja a môj tím sme práve pripravovali materiál o amerických malomesťákoch na východných planinách pre *Vždy sme tam vonku*. Niečo na štýl analýzy ich postupného úpadku. Dokončovali sme nejaké rozhovory; pýtali sme sa domácich, čo tieto mestá stratili – nie preto, že by sme im vedeli prinavrátiť niekdajšiu slávu – jednoducho len preto, aby sa vedelo, že vôbec existovali. Chceli sme im dať hlas predtým, než celkom stíchnu.

JOE HALLORAN:

Pekná myšlienka. Že na tom vôbec dakomu záleží.

WEST McCRAY:

To bol Joe Halloran, jeden z obyvateľov Abernathy, s ktorým sme robili rozhovor. Vôbec som sa však nevedel sústrediť na to, čo hovoril, keďže som predtým na čerpacej stanici počul iný rozhovor. Chlapík predou mnou rozprával pumpárovi, čo *presne* sa tomu dievčaťu stalo. Naša robota bola hotová; mali sme, po čo sme prišli. A to, čo sa stalo, bolo, samozrejme, strašné, lenže žijeme vo svete, v ktorom sa neustále deje množstvo strašných vecí. Nemáte šancu ich všetky zastaviť.

O rok neskôr som sedel vo svojej kancelárii v New Yorku. Bolo to v októbri – vlastne presne rok po smrti Mattie – tretieho. Pozornosť mi od počítača stále odbiehala k oknu, cez ktoré som videl na Empire State Building. Prácu pre WNRK mám veľmi rád, rovnako aj svoj život vo veľkomeste. A presne tá časť mňa sa chcela od príbehu Mattie najprv bez akéhokolvek premýšľania dištancovať. Zrazu však bolo načase tento postoj prehodnotiť.

A odštartoval to telefonát.

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Hovorím s Westom McCrayom?

WEST McCRAY (na telefóne):

Pri telefóne. Ako vám môžem pomôcť?

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Tu May Beth Fosterová. Joe Halloran mi povedal, že vám na veciach záleží.

WEST McCRAY:

V Mattiinom prípade nedošlo k žiadnemu vývoju, neobjavili sa žiadne mená podozrivých. Vyšetrovanie uviazlo na mŕtvom bode. Ale May Beth ma kontaktovala pre niečo iné.

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Potrebujem vašu pomoc.

WEST McCRAY:

Pred troma mesiacmi, v polovici júla, jej zavolali z policajnej stanice vo Farfielde, Colorado, pekných pár kilometrov od Cold Creek. Na krajnici našli odstavený čierny Chevrolet, rok 2007, so zelenou taškou plnou vecí, ktoré patrili Mattiinej staršej sestre Sadie Hunterovej, ktorá zmizla v júni. Po Sadie nebolo ani stopy. Nenašla sa doteraz. Po zbežnom prešetroení úrady vyhlásili, že zrejme utiekla z domova. Keďže May Beth Fosterová už využila všetky možnosti, ktoré mala k dispozícii, obrátila sa na mňa. Bol som jej posledná nádej. Domnievala sa, že by som mohol Sadie priviesť domov živú a zdravú. Sadie predsa musela byť nažive, pretože...

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Ďalšie mŕtve dievča už nezniesiem.

Sadie

Auto som našla na craigsliste.

Je úplne fuk, aký typ to je, ale ak potrebujete viac informácií: je hranaté ako škatuľa a čierne ako obloha o polnoci. Taká tá farba, čo pri akejkol'vek inej zanikne. Vzadu dosť veľké, aby sa tam dalo prespať. Bolo v ponuke v mori inzerátov; tento však vďaka gramatickým chybám prezrádzal určitý druh zúfalstva. *Cenu ponúknite vi, prosím.* To ma dostalo. Inými slovami *Potrebujem peniaze hneď*, čo znamená, že autor inzerátu má problémy alebo je hladný – či už po jedle, alebo nejakej chemickej látke. To znamená, že výhodu mám ja. Čo iné mám urobiť, než ju využiť?

Ani mi nenapadne, že stretávať sa na ceste mimo mesta s niekým, komu za auto zaplatím akúkoľvek sumu, ktorú si budem môcť dovoliť, nie je tá najbezpečnejšia vec na svete. Ale to len preto, že sa následne chystám spraviť niečo ešte nebezpečnejšie.

„Môžeš aj zomrieť,“ vravím si. Chcem vidieť, či ma váha vyrieknutých slov šokuje svojou realnosťou a preberie.

Nepreberá.

Môžem aj zomrieť.

Schmatnem svoj zelený plátenný ruksak, prehodím ho cez plece a prebehnem si palcom po spodnej pere. May

Beth mi včera večer dala čučoriedky a ja som ich dnes zjedla na raňajky. Možno mi zafarbili pery – v snahe robiť dobrý prvý dojem som si už, popravde, užila svoje.

Sieťové dvere na prívесе hrdzavejú; pri otvorení sa ich kvílenie rozlieha okolo celej tejto diery, ktorá je každému ukradnutá. Pokiaľ si potrebujete spraviť obraz, predstavte si miesto, ktoré je oveľa, oveľa, oveľa väčšia diera ako akékoľvek predmestie. A potom si predstavte mňa, ako žijem ešte o pár stupienkov nižšie, v prívесе prenajatom od May Beth, dámy s čučoriedkami. Je to miesto, z ktorého treba akurát tak vypadnúť; a to je asi všetko, čo sa o ňom dá povedať. Nemá zmysel pozeráť sa späť. A je fuk, či sa obzrieť chcem. Je proste lepšie, ak to nechám tak.

Bicyklujem do mesta. Na chvíľu sa zastavím na zelenom moste nad Wickerovou riekou, uprene pozerám dole a kdesi vnútri cítim závrat z pohľadu na jej rozbúrené vody. Pohrabem sa v taške, odsúvam oblečenie, fľašu s vodou, balíčky s čipsami, až kým nenájdem svoj mobil, omotaný nohavičkami. Lacný kus plastu, nemá ani len dotykovú obrazovku. Hodím ho do rieky. Nasadnem znova na bicykel a idem smerom k bočnej ceste, vedúcej popri diaľnici, stretnúť sa s autorkou inzerátu. Volá sa Becki s *i*. Aspoň ona by to tak napísala. Teraz stojí vedľa toho hranatého auta farby polnočnej oblohy, s jednou rukou na kapote a druhou na tehotnom bruchu. Za ňou parkuje ďalšie auto, trochu novšie. Za jeho volantom sedí muž s rukou prehodenou cez otvorené okno. Keď ma zbadá, jeho predošlé napätie je preč. Urazí ma to. Ja som nebezpečná.

Nemali by ste ľudí podceňovať, chcem vykriknúť. Mám so sebou nôž.

Je to pravda, v zadnom vrecku mám vyskakovací nôž, pozostatok po Keithovi, jednom z maminých frajerov. Bolo to už dávno. Mal z nich najkrajší hlas – taký jemný, skoro až mäkký – ale rozhodne to nebol jemný chlap.

„Lera,“ osloví ma Becki menom, pod ktorým som reagovala na jej inzerát. Je to moje stredné meno. A je to takto jednoduchšie. Prekvapí ma jej hlas. Znie ako oškreté koleno. Stavím sa, že dlhé roky fajčí. Prikývnem a z vrec-ka vyberiem tučnú obálku. Osem stovák. Okej, moju prvú ponuku za päťsto odmietla, ale aj tak viem, že je to dobrý obchod. Isto platím aj za opravy, ktoré má auto za sebou. Becki vraví, že mi poslúži minimálne rok.

„V maile si znela staršie.“

Pokrčím plecami a ruku vystrčím ďalej. *Len si vezmi tie prachy, Becki, chcem jej povedať, predtým než sa ťa spýtam, na čo ich chceš.* Pretože ten týpek v aute nevyzerá pokojne. Vyzerá, akoby si potreboval šľahnúť. Ten pohľad poznám – spoznala by som ho kdekoľvek a na komkoľvek. Videla by som ho aj po tme.

Becki si rukou pošúcha vydúvajúce sa brucho a pristúpi bližšie.

„Vie tvoja mama, že si tu?“ spýta sa a ja v rámci odpovede pokrčím plecami. Najprv vyzerá, že jej to postačí, no situácia sa zrazu mení. „Nevie, však? Prečo by ťa nechala ísť kupovať auto samu?“

Túto otázku už nevybavím prikývnutím alebo pokrčením pliec. Oliznem si pery a pripravujem sa na konfrontáciu. *Mám nôž,* chcem povedať, ale nedá sa mi.

„Moja mama je m-m-m-m-...“

Pri každom m-m-m- sa viac a viac červenám, a čím viac sa červenám, tým viac Becki nevie, kam sa pozeráť. Nie na mňa, nie priamo do mojich očí. Zviera mi hrdlo, dusím sa. Tie hlásky pospájam iba tak, že sa prestanem snažiť ich spojiť. Akokoľvek sa snažím, pred Becki sa mi to nedarí. Plynule rozprávam, iba keď som sama.

„... -řtva.“

Zvieranie hrdla povolí.

Nadýchnem sa.

„Bože,“ vzdychne Becki a ja viem, že ma ľutuje nielen preto, čo som jej povedala, ale aj preto, ako som to pove-

dala. Spraví krok dozadu, lebo veď viete – tieto svinstvá sú chytľavé, a keď to náhodou chyťí ona, je tu stopercentná šanca, že to dostane aj jej decko.

„No a auto – myslím, vieš šoférovať?“

Je to jeden z najnenápadnejších spôsobov, ako sa ma kedy kto spýtal, či nie som retardovaná, ale našťve to rovnako, keďže otázku mi položila žena, ktorá ani nevie vyhláskovať slovo *prosím*. Obálku zastrkujem späť do vrecka. Nech si na to odpovie sama. Mattie vravievala, že mojou najhoršou vlastnosťou nie je koktanie, ale tvrdohlavosť; jedno bez druhého by ani neexistovali. No a čo. Môžem si dovoliť risknúť predstierať, že je Beckino ignorantsstvo viac, než som ochotná pre toto ojazdené auto zniesť. Zahanbene sa pousmeje: „Čo to trepem. Jasně, že vieš...“ A opäť, už presvedčivejšie: „Jasně, že vieš.“

„Jop,“ prisvedčím, pretože nie každé slovo sa pri ceste z mojich úst rozpadne. Becki sa pri tejto ukážke normálnej reči uvoľní a rozhodne sa prestať plytvať mojím časom. Poukazuje mi, ako auto funguje. Naštartuje motor. Vraví, že pružina na kufri je pokazená, a vtipkuje, že mi zadarmo priložia palicu, ktorú používajú, aby ho vedeli otvoriť.

Na rozhovore sa zúčastňujem samým *hmm* a *uhm uhm*, až kým to nemáme vybavené. Sedím na kapote svojho nového auta a pozorujem, ako cúvajú a otáčajú sa doľava na diaľnicu. Hrám sa s kľúčikmi od auta, až kým ma nezáleje ranná horúčava. Mušky sú urazené mojou inváziou do ich teritória a začínajú sa hostiť na mojej bledej, pehavej pokožke. Suchý, prašný smrad cesty mi štekľí nos; všetko naznačuje, že je čas vyraziť. Zošmyknem sa z kapoty a bicykel posúvam do priekopy: neveľkolepo padá nabok.

Okrem toho, že mi May Beth niekedy dáva čučoriedky, zvykne zbierať staré ešpézetky, ktoré pyšne vystavuje v kôlni za svojím mobilným dvojdomčekom. Všetky možné farby a štáty. Aj krajiny. May Beth má toľko ešpéze-

tiel, že jej dve chýbať nebudú. Registračné známky poskytla pani Warnerová, čo býva tri privesy odo mňa. Na šoférovanie je už príliš slabá a viac ich potrebovať nebude. Ešpézetky trocha zablatím a špinavé dlane si utieram do kraťasov. Sadám si na sedadlo vodiča. Sedadlá sú mäkké a nízke. Medzi nohami vidím miesto vypálené cigaretou. Vložím kľúč do zapalovania a motor zavrčí. Šliapnem na plyn a auto sa začne valiť nerovným terénom po tej istej ceste, ako vyrazila Becki, až kým nepríde na diaľnicu; tam to stočím opačným smerom.

Oblížem si pery: chuť čučoriedok je už dávno preč; nie však natoľko, aby som si nevedela predstaviť, ako mi bude chýbať ich sladkosť. May Beth bude veľmi sklamaná, keď mi zaklope na dvere a zistí, že som odišla; ale nemyslím si, že bude prekvapená. Naposledy mi, držiac moju tvár pevne vo svojich rukách, povedala, že *Čokoľvek teraz zamýšľaš, okamžite to z tej svojej prekliatej bláznivej hlavy dostaň preč*. Lenže to nie je moja hlava – je to moje srdce. A práve May Beth mi kedysi povedala, že ak už sa do niečoho pustím, možno to bude práve toto.

Aj keby z toho mali vziť samé problémy.

DIEVČATÁ

S1E1

WEST McCRAY:

Dievčatá sa strácajú neustále.

Môj šéf Danny Gilchrist už nejakú dobu spomínal, že by som mal uvádzať svoj vlastný podcast. A keď som mu povedal o telefonáte s May Beth a o Mattie a Sadie, naliehal, aby som sa tomu venoval ďalej. Považoval za znamenie osudu, že som bol v tých končinách, keď Mattie zomrela. No prvé, čo mi prišlo na um, aj tak bolo:

Dievčatá sa strácajú neustále.

Nepokojné týnedžerky, nezodpovedné týnedžerky. Týnedžerky a ich nevyhnutná dráma. Sadie prežila obrovskú stratu, no ja som na celú vec pomerne ľahko zabudol. Proste zabudol. Chcel som príbeh, ktorý bude čerstvý, nový a vzrušujúci. Bol taký azda príbeh o stratenej týnedžerke?

To sme tu už mali.

Ale Danny mi okamžite pripomenul, prečo pracujem ja preňho, a nie naopak.

DANNY GILCHRIST (na telefóne):

Musíš to preskúmať trochu viac, dlžíš to sám sebe. Nezatracuj nič, skôr ako sa do toho vôbec pustíš. Máš určite na viac. Chod' tam a zisti, čo sa dá.

WEST McCRAY:

Ešte v ten istý týždeň som odišiel do Cold Creek.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Vražda Mattie Sadie zlomila. Už nikdy potom to nebola tá istá osoba a celkom oprávnene, pretože polícia nikdy nenašla tú príšeru, čo to spáchala. To musela byť tá posledná kvapka.

WEST McCRAY:

Tak to Sadie povedala?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ani nemusela. Stačilo na ňu pozrieť.

WEST McCRAY (v štúdiu):

Pre Mattie Southernovú jednoducho neexistovala spravodlivosť.

Pre obyvateľov Cold Creek bolo neakceptovateľné, že by taký nechutný a chaoticky vykonaný čin ostal nevyriešený a nepotrestaný. Odvolávali sa na televíziu – veď v programoch ako *CSI* vždy vraha chytili po hodine vyšetrovania, a to s menším množstvom dôkazov, než sa našlo v jablkovom sade.

Detektív George Alfonso z policajného oddelenia v Abernathy šéfoval vyšetrovaniu. Vyzerá ako filmová hviezda po zenite: černoč cez meter osemdesiat, čosi po šesťdesiatke, s krátkymi šedivejúcimi vlasmi. Nedostatok indícií považuje za ohromujúci, no za daných okolností ním nie je natoľko prekvapený.

DETEKTÍV ALFONSO:

Vlastne sme si na začiatku neuvedomili, že ide o vraždu. Dostali sme informáciu o požiari, takže miesto činu bolo narušené pokusmi uhasiť oheň.

WEST McCRAY:

Dôkazový DNA materiál, ktorý sa im podarilo získať, bol nepresvedčivý a nevykázal ani žiadnu zhodu. Takže aktuálne neexistuje žiadna skupina potenciálnych páchatel'ov, na ktorú by sa dalo orientovať.

DETEKTÍV ALFONSO:

Ten priestor medzi zmiznutím a smrťou Mattie sme sa snažili vyplniť, ako sa len dalo. Hneď ako bola nahlásená ako nezvestná, sme spustili pátranie. Prehľadali sme okolie a posvietili si na ľudí, s ktorými bola Mattie pred zmiznutím v kontakte. Všetci boli čistí. Máme jediného svedka, čo videl Mattie nastupovať v deň zmiznutia do dodávky. Bolo to poslednýkrát, čo ju videli živú.

WEST McCRAY:

Tým svedkom je Norah Stackettová, majiteľka potravín Stackett, jediných v Cold Creek. Norah má päťdesiatosem rokov, je beloška, ryšavá, matka troch odrastených detí. Všetci sú zamestnaní v obchode.

NORAH STACKETTOVÁ:

Všimla som si ju, keď som večer zatvárala. Práve som zhasla svetlo, keď som si na rohu všimla Mattie Southernovú, ako nastupuje do nejakej dodávky. Bola už dosť tma, takže neviem, či bolo to auto modré alebo čierne; myslím, že skôr čierne. Na ešpézetku ani vodiča som poriadne nevidela. A tá dodávka sa tu nikdy predtým ani nikdy potom neobjavila. Ale stavím sa, že by som ju spoznala. Ďalší deň už boli všade okolo kempu Sparkling River poliši. Vtedy mi došlo, že je asi mŕtva. Proste som to vedela.

Divné, nie? Že som to proste vedela. (Zasmeje sa.) Mrazí z toho.

WEST McCRAY:

Dievčatá bývali v Sparkling River Estates. Je to maličký kemp, v podstate len okolo desať privesov: niektoré v lepšom, niektoré v horšom stave. Kým jeden zdobia kvetinové záhony a upravený trávnik, pred druhým stojí hnijúci gauč a smeti. V skutočnosti tam v pozadí žiadna rieka nešumí*; tú nájdete, až keď idete súbežne s diaľnicou smerom von z mesta.

Ako som už spomenul, kemp má na starosti May Beth Fosterová, náhradná stará mama oboch dievčat. Ukazuje mi mobilný domček, v ktorom dievčatá bývali. Vyzerá presne tak, ako ho Sadie zanechala. Vo svojom aktuálnom rozpoložení sa May Beth nedokáže prinútiť prives upratať; na druhej strane si však nemôže dovoliť ho ďalej neprenajímať.

Neviem, čo očakávam, keď vstupujem dnu. To miesto je skromné a čisté. Posledné štyri roky sa tu Sadie starala o Mattie sama. Ale stále to bola len tínedžerka – a ja tínedžerov vnímam ako istý druh prírodnej katastrofy: tornádo, ktoré lieta z izby do izby a zanecháva za sebou spúšť.

Lenže na tomto mieste, ktoré nazývali domovom, je to celkom inak. V kuchynskom dreze sú stále šálky, rovnako aj na konferenčnom stolíku pred starou telkou v obývačke. S kalendárom na chladničke nikto nepohol od júna – odvtedy, čo Sadie zmizla.

Z ich izieb mi behá mráz po chrbte. Izba Mattie vyzerá, akoby len čakala na návrat mladšej zo sestier. Na dlážke je

* Sparkling River (ang.) = šumiaca rieka

nahádzané oblečenie a posteľ nie je ustlaná. Na nočnom stolíku je prázdny pohár s usadeninami od vody.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie nechcela, aby sa tých vecí ktokoľvek čo i len dotkol.

WEST McCRAY:

Je to v ostrom kontraste s izbou Sadie. Tá vyzerá ako izba niekoho, kto sa už nikdy nevráti. Posteľ je úhľadne ustlaná, ale okrem toho je všetko vyčistené. Zdá sa, že bola úplne vyprataná.

WEST McCRAY (k May Beth):

Nič tu nie je.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Všetky jej veci som našla vzadu v kontajneri, keď som zisťovala, že je preč.

WEST McCRAY:

Aké veci?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Nechala tam všetko. Knihy, filmy, oblečenie... Proste všetko.

Je mi z toho zle. Ako vyhodila celý svoj život do smetia, pretože práve takú hodnotu mu vtedy pravdepodobne prikladala. Každý malý kúsok, ktorý tvoril jej svet, bol v koši. Keď som to tam všetko našla, rozplakala som sa, pretože... pretože som vedela, že nič z toho už pre ňu nemá nijaký význam.

WEST McCRAY:

Očakávali ste niečo také? Dávala nejako najavo, že plánuje odísť?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ten týždeň pred odchodom bola Sadie veľmi tichá. Akoby premýšľala, že vyvedie nejakú sprostosť. Tak som jej povedala: „Nech rozmýšľaš nad čímkoľvek... nechaj to tak. Nesprav to.“ Ale myslím, že v tom bode sa s tým už nedalo nič robiť.

No priznávam, že toto som nečakala.

Musím vám povedať, že ma strašne ničí, že som ešte stále tu. Vážne by som už bola radšej niekde inde.

WEST McCRAY:

Pokračujeme v rozhovore v jej príjemnom, útulnom dvojtom prívese v prednej časti kempu. Usadila ma na pohovku pokrytú plastovou fóliou, ktorá pri každom pohybe poriadne zavrzga. Keď vravím, že pre rozhovor to nie je najideálnejšie, presúvame sa do malej kuchynky. Pri kuchynskom stole mi ponúkne pohár ľadového čaju a ukazuje mi fotoalbum dievčat, ktorý roky dopĺňala.

WEST McCRAY:

Takže toto ste robili vy?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Áno.

WEST McCRAY:

Také niečo robievajú matky.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

No áno. Také niečo by mali robiť matky.

WEST McCRAY:

Viem, že matka Mattie a Sadie, Claire Southernová, je citlivá téma, ale ťažko sa jej vyhnúť. Bez matky by neboli ani dcéry.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Čím menej sa o nej bavíme, tým lepšie.

WEST McCRAY:

May Beth, aj tak by som o nej rád dačo počul. Mohlo by to pomôcť. Minimálne by mi to pomohlo pochopiť Sadie a Mattie lepšie.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

S Claire boli proste vždy problémy, celkom bez príčiny. Niektoré deti sa skrátka narodia... zlé. Chľastať začala v dvanástich. V pätnástich už fajčila trávu a brala kokaín. V osemnástke prešla na heroín. Párkrát ju zatkli za krádež a rôzne iné priestupky. Úplná katastrofa. Bola som najlepšia kamarátka jej mamy Irene – odvtedy, čo si tu Irene prenajala prives. Tak sme sa spoznali. Nikdy som nepoznala láskavejšiu osobu ako Irene. Claire potrebovala nad sebou oveľa tvrdšiu ruku, ale na tom už teraz asi sotva záleží.

WEST McCRAY:

Irene zomrela na rakovinu prsníka, keď mala Claire deväťnásť.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Pred tým, než Irene zomrela, Claire otehotnela. Irene sa veľmi snažila dostať vnúča do opatery... ale nakoniec to už nebolo možné. Sadie sa narodila tri mesiace po jej pohrebe. A ja som Irene na smrteľnej posteli sľúbila, že sa o tú malú postarám. A presne to som vždy aj robila. Ved' viete, ako to je – máte nejaké vlastné deti?

WEST McCRAY:

Áno, mám dcéru.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Tak potom viete, aké to je.

Sadie

O tri dni neskôr si farbím vlasy.

Robím to na nejakých verejných véckach pri ceste. Amoniak sa mieša so smradom v špinavých kabínkach; je mi z toho na vracanie. Predtým som si vlasy nikdy nefarbila. Výsledok je, na rozdiel od zlatovlasej baby na obale, blatová blond. Ale to je fuk. Pointou bolo vyzerieť inak.

Mattie by sa to absolútne nepáčilo. A rovno by mi to povedala: *Mne nikdy nedovolíš zafarbiť si vlasy*, pišťala by svojim tenkým hlasom. A tým nemyslím jemnučkým alebo slabým. Hlas, čo sa nikdy nemal šancu naplno rozvinúť. Keď sa smiala, trhало to uši. Ale nesťažujem sa, pretože keď sa Mattie smiala, bolo to, akoby ste boli v noci v lietadle, pozerajúc sa na neznáme mesto, ktoré by sa zrazu rozžiarilo. Alebo aspoň tak si to predstavujem. Lietadlom som nikdy neletela.

Ináč, mala by pravdu. Nikdy som jej nedovolila zafarbiť si vlasy. Keď rad za radom porušovala každé pravidlo, čo som jej nastavila (*zavolaj, keď ideš k niekomu na návštevu; nevypisuj si s chalanmi, pokiaľ mi o tom nepovieš; telefón daj do prdele a sprav si úlohy*), toto jediné sa rozhodla ctiť: *žiadne farbenie vlasov, kým nebudeš mať štrnásť*. Tesne jej to uniklo.

Myslím, že v skutočnosti sa Mattie vlasov nikdy nedotkla, pretože ich blond farbu zdedila po mame – asi by